

Сарненські новини. – 1997. – 12 квіт. – С. 2

Ось так живем

Як і колись, так і донині
Нема добра на Україні...

Живем і бідно, і убого,
Нужда у злидні завела,
Нема довіри ні до кого,
В душі - ні ласки, ні тепла.

Ми ще молилися колись,
Любити ближнього старались.
Потім від Бога відреклись,
Своєї мови відцурались.

Батьків не стали шанувать,
І без гризні не можем жити.
Забули ніжні слова
Один одному говорити.

Перевелись хохли, здрібніли,
Без хомути не можем жити.
Колись з-під палки ще робили,
А зараз вміють тільки пити.

До комунізму нас вели,
До світлих днів, до перемоги.
А ми, як барани, все йшли,
Поки не витягнули ноги»...

Ідеями все нас дурили
І обіцяли рай земний.
Все відняли: здоров'я, силу,
І зараз хоч на місяць вий.

А комуністи поховались,
Мовчать, набравши в рот води.
Перемелись, перекувались:
Всі демократи хоч куди!

Надіються на завіруху,
Що все повернеться назад.
І держаться, як вош кожуха,
Своїх чинів, своїх посад.

Вже поділились ми на класи:
Багаті й бідні, як колись.
Та залишились свинопаси,
А козаки - перевелись.

І ви ще хочете добра?

Ви хочете з Івана пана?
Іван доносить на Петра,
Петро підсиджує Івана...

А третій, ближній їх сусід,
Обом би перерізав вени.
Тут дивуватися не слід:
Це в нас в крові, це наші гени,

О праведний всевишній Боже!
В якій країні ми живем?
Начальство тягне все, що може,
А люд бідніє з кожним днем.

Де в світі є» коли квартплата
Багато більша, ніж зарплата?
ту півроку не дають.
Зате начальники живуть!

Нові хороми все будують,
Паркани ставлять з всіх сторін.
Пішки не ходять, не бідують,
Беруть десь гроші на бензин.

А на парламент подивіться,
Не депутати, а орли!
Зібралися знайомі лиця,
Що в партії колись були.

І звали нас в дорогу грішну,
Під прапори, під дзвін фанфар.
Тоді вели до комунізму,
А зараз кличуть на... базар.

Нові коти розбагатіли
І перейшли у вищий клас,
На мерседеси пересіли,
І зверхньо дивляться на нас.

Ми не живем, а лиш існуєм,
Хліб і картопля - всі харчі;
Ніхто нікого вже не чує,
Хоч вовком вий, сичом кричи.

Що попереду нас чекає?
Куди йдемо? Ніхто не знає.
Одна надія лиш на Бога,
Що він покаже нам дорогу.

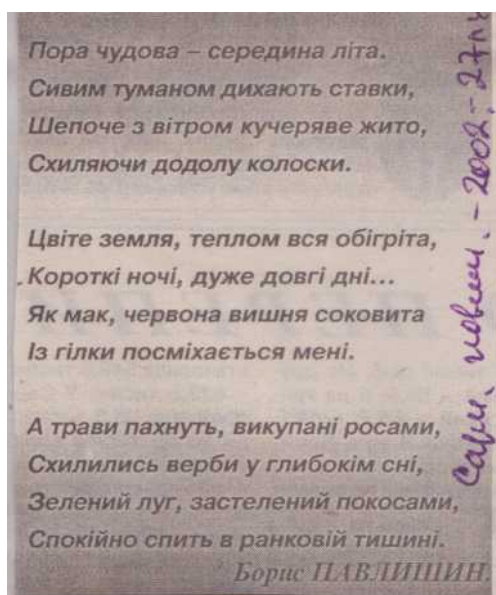
І все ж, надіючись на Бога,
Самі повинні зрозуміти,
Що нам ніхто не допоможе,

Якщо не навчимося жити.
Тоді будем вільні й багаті,
І наведем порядок в хаті.
Бо ми - народ дуже завзятий,
І вмієм добре працювати.

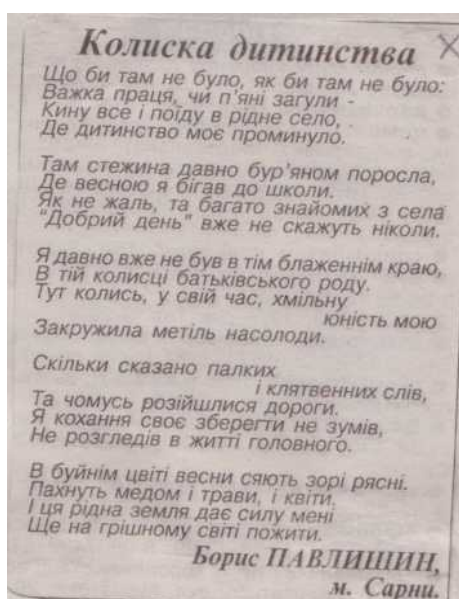
Через віки і покоління,
З надією глядить на нас
Наш славний український геній,
Наш вічний вчитель, наш ТАРАС

Борис ПАВЛИШИН.

Сарненські новини. – 2002. – 27 лип. – С. 2.

Сарненські новини. – 2004. – 18 листоп. – С. 5.

Сарненські новини. – 2005. – 3 берез. – С. 5.

Я село покидав...

Серед зелених трав,
Біля верби, за тином,
Стежку я протоптав
Через усю долину.

Та стежина вела
До біленької хати.
Там дівчина жила,
Що уміла кохати.

Під солов'їний спів,
У весняну годину,
Там я від щастя млів,
Цілуючи дівчину.

Час, наче птах, летів
На своїх швидких крилах.
Жаль, що так мало днів,
Доля нам відпустила.

Серед зелених трав
Шлях стелився великий.
Я село покидав –
Розлучався навіки.

Борис Павлишин

Сарненські новини. – 2005. – 1 січ. – С. 5.

У серці кохання зберіг

Вокзали, перони, людські перегони,
Кудись все спішать поїзди.
І ти загубилась у цім Вавілоні,
Від мене пішла назавжди.

Напевне, я винен, не зміг доказати,
Що в серці кохання зберіг.
Вагони стоять, як на варті солдати,
Чекають далеких доріг.

На нашім пероні я знову в полоні
Твоїх зачарованих сліз.
Вагони біжать, як налякані коні,
І рейки дзвенять від коліс.

Тоді нам здавалось, коли ми прощались,
Що вернемося знову сюди.
Та доля так склалась, що цього не сталося.
Лиш в серці від тебе сліди.

Борис Павлишин

Сарненські новини. – 2007. – 9 трав. – С. 7.

Буває так

Життя несеться по спіралі:
Сьогодні вгору, завтра – вниз
Тоді в душі одні печалі,
І кожен день – якийсь сюрприз.
Буває так: одні кошмари
Спокій приходить лиш у сні
Сьогодні в небі чорні хмари,
А завтра знову світлі дні.
На дворі хмуρο, дощ і мряка
І розкололись небеса.
Сьогодні хочеться поплакати,
А завтра: сміх, любов, краса.

Борис ПАВЛИШИН

Сарненські новини. – 2009. – 16 квіт. – С. 6.

Буває так

Життя несеться по спіралі:
Сьогодні вгору, завтра – вниз
Тоді в душі одні печалі,
І кожен день – якийсь сюрприз.
Буває так: одні кошмари
Спокій приходить лиш у сні
Сьогодні в небі чорні хмари,
А завтра знову світлі дні.
На дворі хмуρο, дощ і мряка
І розкололись небеса.
Сьогодні хочеться поплакати,

А завтра: сміх, любов, краса.

Б. Павлишин

Сарненськ новини. – 2009. – 30 лип. – С. 3

Сарненські новини. – 2009. – 31 груд. – С. 3.

Сарненські новини. – 2009. – 1 січ. – С. 6.

Три місяці

Три місяці – три брати:
Грудень, січень, лютий –
Разом мусять завжди йти,
В одній сім'ї бути.
Грудень силле перший сніг,
Шле морози перші,
В грудні рік кінчає біг,
Долі наші вершить.

В сім'ї грудень
старший брат,
Всі порядки знає,
Як готуватись до свят,
Менших навчає.
Грудень вчасно робить все,
Працює завзято,
В грудні Дід Мороз несе
Нам ялинку в хату.

Січень другий у сім'ї,
Гідний свого брата,
Він досягнення свої
Вміє показати:
В брата старшого завжди
Досвід переймає,
Замітає всі сліди,
Все кругом рівняє.

Січень – найважніший брат,
Символом зробився:

В січні много літ назад
Христос народився,
Січень всьому новий лік
Завжди відкриває,
Життя своє новий рік
В січні починає.

Третій місяць –
то мінтує,
Всі його кохають,
Та проте завжди чомусь
Лютим називають.
До весни він нас веде,
Сонце в небі грає,
Іколи таки мете,
Але міру знає.

Тане сніг,
струмок біжить,
Вітер землю сушить,
Він до березня спішить,
Гріє наші душі.
Три місяці – три брати:
Лютий, січень, грудень –
Та нема у них сестри,
Ніколи й не буде.

Борис ПАВЛИШИН,
м. Сарни.